

[Rytter.]

for det vilde medføre, at Retten paa Forhaand skulde udtale sin Mening.

Dertil kommer, at Ministerens Argumentation efter min Mening er fuldstændig forkert. Jeg forstaaer godt Ministeren i mange Tilfælde, for Ministeren siger som saa: Nævningerne tør ikke dømme den paagældende, for hvis de dømmer ham, risikerer de, at de juridiske Dommere giver ham 4—5 Aar i Stedet for 2 Aar, og det synes de er for haardt. Derfor ræsonnerer Nævningerne som saa: det vil vi forhindre; og da vi ikke er sikre paa, om han faar 1 eller 2 Aar, vil vi hellere frikende. Dette kan være rigtigt i mange Tilfælde, nemlig hvor Spørgsmaalet staaer paa Straffens Størrelse, men det er ikke rigtigt, hvor Spørgsmaalet drejer sig om Alternativet Straf eller ikke Straf. I det foreliggende Tilfælde maa vi være ærlige og sige rent ud, at det, om de tre Læger, navnlig den ene, vi tænker paa, var blevet idømt 1 Aars Straf eller eventuelt en større eller en mindre Straf, er set ud fra Retsbevidsthedssynspunktet temmelig ligegyldigt. Det afgørende er Spørgsmaalet, om de skal dømmes eller ikke. Dette var det eneste Spørgsmaal, som havde Interesse i denne Sag. Straffens Størrelse spillede en underordnet Rolle. I de fleste Tilfælde er det Spørgsmaal om Straffens Størrelse, det gælder; men i visse Tilfælde er det Spørgsmaalet om Straf eller ikke Straf, der er afgørende. Og i den Henseende tror jeg ikke, at den Udvej, Ministeren har antydnet i § 906, er rigtig. Dertil kommer, at med den Indstilling, man har haft i denne Sag, er jeg oven i Købet bange for, at den Omstændighed, at de tre Nævninger var kommet til Stede med den Anskuelse, som de altsaa mødte med fra de andre, vilde have gjort Sagen endnu værre og endnu mere indviklet.

Under alle Omstændigheder maa den højtærede Minister indrømme, at det fra hans Side kun kan være en Trossag, hvorledes den Fremgangsmaade, han her har peget paa, vilde virke, medens det efter Gennemførelsen af de Forslag, jeg før har omtalt, var givet, at det, som nu er sket, ikke vilde være forekommet, for saa var denne Sag blevet taget bort fra Nævningerne.

N. K. Kristensen: Jeg kan jo desværre ikke takke den højtærede Trafikminister for noget imødekomende Svar.

Naar Ministeren siger, at Afstanden mellem Broerne ikke bliver mindre, end den er, kan dette ikke være rigtigt, thi naar der bliver bygget en ny Bro mellem de to Broer, maa Afstanden da blive

mindre. Det er oplyst for mig, at Afstanden bliver 35 Meter mindre plus den nye Bros Bredde.

Dernæst siger Ministeren, at Skibsfarten ikke har beklaget sig over de Følger, Foranstaltningen har for Skibsfarten. Nej, det har den naturligvis ikke; det kunde jo heller ikke nytte, at Skibsfarten beklagede sig over det, der er. Men Skibsfarten er vel ikke blevet spurgt. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at Skibsfarten tit og ofte har mærket de Vanskeligheder, som ligger i at komme gennem de to Broer.

Fremdeles anfører den højtærede Minister, at naar den nye Bro bliver lagt østligere end den gamle, er det, fordi man kan spare Omlægningen af Sporene og kan spare at ekspropriere Jord til nye Sporanlæg. Det kan være rigtigt nok, men jeg synes nu, at andre Hensyn burde langt overveje Hensynet til, om der skal købes lidt mere Jord, eller der skal omlægges nogle Spor. Jeg mener i alt Fald, at for Skibsfartens Vedkommende er der ingen Tvivl om, at den vil blive generet i høj Grad. Det er den ogsaa blevet hidtil, men Forholdene bliver efter dette mere vanskelige, end de hidtil har været.

Justitsministeren (Zahle): Dette Forslag om Ændringer i Retsplejeloven har ikke alene foreligget for det høje Ting i denne Rigsdagssamling, men har ogsaa foreligget i forrige Rigsdagssamling. Naar det kom saa sent i denne Rigsdagssamling, var det, fordi jeg med alle Midler, som stod til min Raadighed, forhørte mig om, hvorvidt der nu var nogen Forhandlingsvilje inden for Udvalget. Destoværrer hørte jeg bestandig, at det var der ikke kommet hos dem, som var ledende i det paagældende Udvalg i forrige Samling, og saaledes trak det lidt ud med Forelæggelsen. Ogsaa efter, at Forslaget var blevet forelagt, var der imidlertid Tid nok til at tage Bestemmelse om det, saa meget mere som man havde haft det til Behandling i forrige Rigsdagssamling; men jeg hørte stadig ikke andet, end at jeg kunde faa det forkastet i Tinget, hvis det var det, jeg ønskede, andet kunde der ikke blive ud af det.

Nu ser man de muligt sørgelige Følger af det, der er sket i Retterne i denne Tid, og som er til nærmere Undersøgelse. Jeg haaber i hvert Fald, det skal vise sig, at dette paavirker dem, som er ledende i Udvalget, saa meget, at der bliver Forhandling næste Aar.